

*Az élet túl rövid
a biztonsági játékhöz...*

EYES TURNED

nézz az ég felé

Skyward

*fine
selection*

REBECCA YARROS

REBECCA YARROS

EYES TURNED

nézz az ég felé

Skyward

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*A Kisasszonynak, talán Audrey-Grace-nek;
téged szeretni minden kockázatot megér.*

Első fejezet

PAISLEY

22. A fenébe a kötelességekkel, irány a part!

MÉLY LEVEGŐ: DOBD LE A TÖRÜLKÖZŐT. Az emberek ezt csinálják a parton, nem? Fürdőruhában járkálnak, és nem bújnak lepedőnyi törülközők mögé. *Képes vagy rá.* Lehetek egy kicsit vad. Régen az voltam. Csak fel kell idéznem, hogy kell.

A számon át beszívtam a párás floridai levegőt; éreztem az óceán sós ízét. A szívem mellüttött. Még szorosabban markoltam a törülközőt.

– *Félt előjönni, mert valaki még meglátja...* – énekelte mellettem Morgan. Déliesen elnyújtott hanghordozása még feltűnőbb volt, mint az enyém.

– Hallgass el! – sziszegtem. Már így is eléggé kínosan éreztem magam, nem hiányzott, hogy felhívja ránk a figyelmet.

– Megígérted, Paisley! – Morgan megrántotta a törülközőt, de én nem eresztettem el. Nagyot nyeltem, igyekeztem lent tartani az ebédemet.

– Tudom, és meg is fogom tenni. Csak adj egy percet.

Morgan túlzó sóhaja nem segített megnyugodni.

– Csak egy fürdőruha!

– Bikini, Morgan, egészen határozottan *nem* csak egy fürdőruha!

– A lábujjaimmal kapaszkodtam a fehér homokba.

– Csodálatos a tested. Nem értem, miért olyan nagy ügy ez! – Megigazította a napszemüvegét és hátrasimította sötét haját. Neki nem kellett törülköző, neki rendíthetetlen önbizalma volt. Lehet, hogy beleegyeztem a kétrészesbe, de az én bugyim és vállpántos, top stílusú tankini felsőm még így is jóval többet takart, mint Morgan apró háromszögbikinije. – Figyelj, ez a mi napunk mindentől távol, mielőtt elkezdődik az iskola. A te ötleted volt.

– Igazad van. – Igen, egy vad, szabad nap, amikor nem vagyok Donovan. Ráadásul a part volt a legegyszerűbben kipipálható a bakancslistámon, márpedig összesen 231 napom maradt.

– Paisley, senkit sem érdekel, ki vagy, vagy mi van rajtad. Egyedül te támasztasz itt elvárásokat. Egy főiskolás lány a strandon. Tégy úgy, mintha... mintha nem te lennél – intett felém. – És most le azzal a törülközővel, mielőtt visítok!

Tégy úgy. Na jó, ez menni fog. *Mély levegő...* Kihúztam magam, mintha mama is látna, és eleresztettem a törülközőt, mintha nem látna. Most az lenne a jó, ha a gátlásaimat is ledobhatnám vele együtt...

Morgan elismerően bólintott. Elindultunk az iskolai ismerőseink egy csoportja felé.

– Sziasztok! – kiáltott oda Morgan, és a törülközőinket az övéik mellé terítette. Idegesen elmosolyodtam és integettem, aztán visszautasítottam egy sört, amire Morgan lecsapott. Úgy láttam, már isznak egy ideje. Elfeküdtem a törülközőmön, és megfontoltam, ne csavarjam-e bele magam egészen. Odahaza sosem volt szabad így

kitárulkoznom. *Mit gondolnak majd az emberek?* – hallottam mama hangját a napfényen át.

Végigfuttattam az ujjamat a szegycsontomon. Nem: ezt a kis bőrfelületet megmutatom a világnak, amíg még szép, mielőtt a sebészek ráteszik a kezüket. És valóban nem is számított, hogy néz ki a testem kívülről, hiszen belül volt a hiba.

– Nagyon fehér a bőröd, le fogsz égni – oktatott Morgan, és a kezembe nyomott egy flakon kilencvenes faktorú naptejet. Jól megdöntöttem, végül levettem a lila órámat, és elraktam, mielőtt mindenhol bekentem magam, ahol értem. Nem akartam összekenni a zsíros krémmel.

Na jó, ez hazugság volt. Egyszerűen nem akartam viselni.

– Ti, szőkék, mindig gyorsabban megégtek – szólalt meg a hátam mögött egy mély hang.

Felemeltem a fejem, és lehúztam a napszemüveget az orromon. A srác ugyanolyan volt, mint az összes többi egyetemista korú fiú, akit láttam, nem volt benne semmi különös vagy figyelemre méltó. Talán a Will-lel való kapcsolatomban miatt vak lettem a többi pasira, de határozottan nem éreztem a hormonrohamokat, amelyekről Morgan annyit beszélt.

Basszus, azt várta, hogy válaszoljak. *Ne kelljen Morgannek szégyenkeznie miattad!* Könnyedén elmosolyodtam.

– A naptej jó megoldás.

A naptej jó megoldás? El akartam süllýedni.

Úgy nézett rám, hogy szinte hallottam: *de béna vagy!* Jól ismertem ezt a pillantást, de ő egy mosollyal leplezte.

– Aha. Persze. Izé, bekenhetem a hátad?

– Inkább ne! – vágtam rá, kurtábban, mint akartam.

– Ó, rendben – mondta, és sietve visszavonult.

Morgan sóhaja emlékeztetett, mennyire nem megy nekem ez a barátkozódsi.

– Attól, hogy szinte már hozzá is mentél Willhez, még bekenheti a hátadat egy srác!

– Egy éve vagyunk együtt, az még nem házasság, de nem fogom hagyni, hogy egy idegen végigtapogasson.

Morgan naptejet kent a hátamra, gondosan elsimította mindenhol.

– Tudom, drága. Milyen érzés, hogy ugyanabban a városban laktok? Egy percre gondolkodtam a válaszon.

– Jó. Még mindig nem szoktam hozzá, hogy többször látom, mint havonta egy-két alkalommal.

– Hát nektek bejött a távkapcsolat. – Az e-könyv-olvasóm felé intett. – Csak ne feledkezz meg a való világról, rendben? – A tekintete elsiklott mellettem, egy csapatnyi fiút nézett, akik a víz mellett frizbiztek. – Mint az a csokor szépség ott!

Odalestem, hadd lássam, mitől csordult ki a nyála.

– Tudod, nem csak a kinézet teszi a pasit. Meg kell ismerned...

Édes Jézusom, kegyelmezz.

Elejtettem az olvasót, leesett az állam is. Még sosem láttam ilyen szépséges, ilyen nyers erővel teli... ilyen étvágygerjesztő férfit. Biztos, hogy két méternél is magasabb volt, gond nélkül ugrott a magasba a korongért. Kék, szőrfös rövidnadrágja a csípőjéig csúszott, a mellkasa csodásan csupasz volt, és színes tetoválások fedték a fél hasát, a fél mellét és az egyik karját. A floridai napfény kirajzolta kőkemény hasizmait; a bőre csillogott az izzadságtól.

Szőke haját rövidre nyíratta, de ahhoz még elég hosszú volt, hogy látsszon: természetesen hullámos. Az arca tökéletes volt. Erős orr, élesen kirajzolódó járomcsont, határozott áll, és... ó, amikor elmosolyodott, gödröcskék jelentek meg az orcáin. Tökéletesen illett a

tengerpartra. Szinte kerestem rajta a cédulát a *Mr. Kalifornia* felirattal. Még floridai mércével mérve is lazának tűnt.

A szívverésem felgyorsult, elnyílt a szám; meg akartam érinteni. A fenébe, az volt a meglepő, hogy a lábaim nem tárultak szét maguktól. Milyen színű a szeme? Ilyen messziről nem láttam, és talán ez mentett meg a szégyentől, hogy be kelljen ismernem: a barátomon kívül valaki mást is vonzónak találok.

Magam sem emlékeztem az utolsó alkalomra, amikor megláttam valakit, és egyszerűen úrrá lett rajtam a vágy, de most egészen határozottan ez történt.

Morgan az ujjait a szájába véve füttyentett, mire Mr. Kalifornia ránk nézett.

– Morgan! – sziszegtem.

– Jaj, lazíts már, Lee! Csak füttyültem, nem a nadrágját téptem le. Nem mintha nem szívesen próbálnám meg.

Felforrósodott az arcom; nem azért, mert Morgan szavai zavarba ejtettek, hanem mert elképzeltem, hogy én húzom le azt a nadrágot a csípőjéről, és... *Hé!* Mi ütött belém?

Will. Will. Will. Az emlékezetembe idéztem az arcát: rövid, barna haját, kedves, borostyánszín szemét. Igen, Will, és nem az az arany szín óceánisten, ott.

– Köszönhetnél, Lee – javasolta Morgan. – A flörtölésbe még senki sem halt bele.

– Nem, köszi. – Először is, nem tenném meg Will-lel. Másodszor, egyáltalán mit mondhatnék egy ilyen pasinak? *Szia, Paisley vagyok, húséves, a szívemben időzített bomba ketyeg. Leszel a barátom?* Inkább hagyjuk.

– Ott van Luke! Nem jössz jetskizni? – Morgan odaintett egy fiúnak a víz mellett.

– Kihagyom. Fenn a vörös jelzés. – Vagyis az óceán egyetlen nagy halálgödör, alig várja, hogy elnyeljen.

– Az csak figyelmeztetés, nem zárták le a strandot, meg semmi.

– Csak nem szeretem a vizet.

– Na jó, akkor is ráveszlek, hogy még ma belemenj, te ünnepron-
tó! – Fel pattant, és mosolyogva, integetve elfutott.

Újra Mr. Kalifornia felé sandítottam: mostanra legalább négy bi-
kinis lány nyüzsgött körülötte. Nem meglepő. Az ilyen srácok fel-
keltik az érdeklődést. A fenébe, hiszen én boldog vagyok Will-lel, de
még az *én* figyelmemet is megragadta.

Sóhajtottam. Ha továbbra is nézhetem, abból nem lesz olvasás.
Letettem az olvasót, felvettem helyette élénk rózsaszín szarongomat,
és a derekam köré tekertem.

A móló kristálytisztá, kékeszöld víz fölé nyúlt. Odasétáltam, és
szigorúan csak magam elé néztem, nem a frizbijátékosokra. Én so-
sem fogok ilyesmit csinálni, sosem rohangászok fel s alá a parton
csak úgy. Akkor sem bírtam volna így futni, ha az életem múlik rajta.
Ami azt illeti, az életem múlt rajta, hogy *ne* fussak.

A móló deszkáiról felszálló hőséget elfújta az óceáni szél. A szá-
rongom vitorlaként terült szét mögöttem. Lenyűgözött a hullámok
ritmusa.

Amikor elértem az üres móló közepére, rátámaszkodtam a korlát-
ra. A hajam az arcomba csapott, beleragadt a szájfényembe.

Valaki megérintette a meztelen vállamat. Megfordultam, kisimít-
tottam a hajamat a szememből. Morgan egyik hatalmas termetű ha-
verja volt; a frászt hozta rám, amikor láthatóan ittasan imbolyogva
majdnem fellökött.

– Te vagy Lee, igaz? – kérdezte nehezen érthetően. A tekintete sem
volt tiszta.

– Igen.

– Morgan mondta, hogy be akarsz menni a vízbe. – Azzal lehajolt és felkapott. Fúj, búzlótt, mint egy sörfözde.

Megmerevedtem; tiltakozva eltoltam magamtól.

– Nem akarok. Inkább olvasnék. Letennél? – Megpróbálkoztam az udvariassággal, de amikor elindult a móló másik oldala felé, meg-rémültem.

– Morgan szólt, hogy mindenfélét mondasz majd, hogy ne kelljen belemenned – röhögött. Elhúzta a szavakat, de nem déliesen, hanem részegesen.

– Kérlek, ne! – kiáltottam, és löktem rajta egyet.

– Ugyan már, ez csak egy kis víz. Majd helyrehozod a frizurádat, ha kijöttél. – Áthajolt a móló szélén: ijedten láttam, hogy a felszín öt-hat méter mélyen van. – Így gyorsabb, mint visszamenni a strandra, nem?

– Ne! – sikoltottam, és százötvenhét centis testem minden erejével küszködni kezdtem betonszilárd karjában. – Ne! Ne! Ne! – Rugdálóztam, vergődtem, de nem jutottam semmire. A szívem vadul vert, a torkom elszorult.

A srác úgy nevetett, mintha ez csak valami vicc volna.

– Ugyan már, csajszi, imádni fogod, ha benne vagy! Tiéd az elsőbbség!

Felmászott a korlátra. Ki kellett mondanom kínos titkomat, különben belehalok.

– Kérlek! Nem tudok úszni!

Csak röhögött tovább, és ide-oda dülöngélt, kihajolva a víz fölé.

– Ne! Tényleg nem tudok! – Már nem küzdöttem, inkább belekapaszkodtam. Nem fog beledobni. Nem. Ilyesmi nem történik meg valójában.

Megragadta a derekamat, és elhúzott magától.

– Na, befelé! – Szinte nem is kellett erőt kifejtenie, úgy fosztott meg a biztonságtól, aztán egyszerűen eldobott.

Minden megdermedt. A szívem is megállt, amint zuhanni kezdtem. Egy örökkévalóságig tartott, és egy pillanat alatt vége lett.

Folyamatosan sikítottam.

Hideg víz borított el, nem eresztett. A becsapódás ereje kipréselte a levegő nagy részét a tüdőmből; visszatartottam a maradékot, küszködtem, hogy ne szívjak be vizet helyette. Süllyedtem, a fejem egyre távolabb került a felszíntől, de nem mertem kinyitni a szemem. A talpam puhán ütődött a fenéknek. Teljes erőből felfelé rúgtam magam, kapálózva eveztem. A lendület a felszínre vitt; levegőért kaptam, és segítségért sikoltottam.

A következő hullám belém fojtotta a sikolyt, és halálos, forgó ölelésben rántott le. A testem egészen másfelé sodródott, mint amerre én akartam haladni. Sós víz marta az orromat. Hevesen rugdalózva próbáltam felszínre törni. De merre van? Átfordultam, és újra, és újra.

Nincs felszín. Nincs levegő. Merre van?

A szívem veszedelmesen, túl hevesen vert. Túl gyorsan! Ha nem fulladok meg, infarktust kapok. *De még van 231 napom!*

A következő hullám feldobott. Kétségbeesetten szegtem hátra a fejem. Egy drága másodpercem elment, hogy kihúzzam a hajamat a számból, hogy bejuthasson az édes oxigén, aztán levegőért kaptam. Sikolyra már nem volt időm, mert újra alámerültem, és telement a szám tengervízzel.

A légszomj minden gondolatomat elsöpörte, de nem engedhettem neki. Felemeltem a karomat, hogy a felszínre jussak, azonban a hullám ezúttal nem emelt fel; még mélyebbre taszított. A mellkasom

szinte szét pattant a visszatartott levegő nyomásától. Olyan könnyű lett volna hagyni magam. *Itt fogok meghalni.*

A fulladásnak békésnek kellene lennie, nem? Hát nem volt az. Rémisztő volt, és *fájt*. Nem fogom ilyen könnyen feladni, csak mert egy részeg srác beledobott a tengerbe! Mama nem élné túl. Peyton küzdött volna... ha van esélye.

Megjelent előttem az arca, és a sajátoméhoz olyan hasonló zöld szempár emléke eltöltött a szükséges erővel. Erősebben rugdalóztam a fejem felett szikrázó felszín felé. *Erősebben, Paisley. Ne add fel. Most ne.* Peyton hangját hallottam: az oxigénhiánytól már nem működött rendesen az agyam. Nemsokára már képtelen leszek leküzdeni a reflexeimet, és akkor vagy elvesztem az eszméletemet, vagy belélegzem a Mexikói-öböl vizét.

Újabb hullám csapott le rám, és kipréselte a tüdőmből a maradék levegőt is. Semmi sem maradt. Merre van felfelé? *Hol... vagyok? Ne lélegezz... ne...*

Az anyám hangját hallottam, de hát az lehetetlen, vagy nem?

– *Paisley, hagyd ezt az ostobaságot! Peyton mindig idősebb lesz, ez nem változik. Amikor te hatéves leszel, ő nyolc. Amikor te tizenhat leszel, ő tizennyolc. Még nyolcvankét évesen is idősebb lesz!*

– *Nem lesz! Mert halott lesz.*

A hullámozás a mólónak lökött. Először a vállam ütődött oda, aztán a fejem is.

Aztán már nem éreztem semmit.

Második fejezet

JAGGER

Egy nap majd nem bukom el, és akkor pokolira meglepödsz.

A FRANCBA! *Az a srác tényleg ledobta azt a csini kis szökét a mólóról?*

Félrelöktem a vörös csajt, akit eddig ölelgettem, és a lépcsőn leugorva rohanni kezdtem arrafelé. A karommal hevesen kaszálva faltam a távolságot addig a pontig, ahol alámerült. *Gyorsabban.*

Az a seggfej beledobta, pedig a lány könnyögött, hogy ne tegye. Mi a rosseb járt a fejében? A lány sikolyát hallva végigfutott rajtam a hideg: még akkor is hallottam, amikor őt már elnyelték a hullámok.

Félrelöktem a vízfejűt, mert csak állt ott, és bámult, mintha nem ő dobta volna a lányt hat méterről az óceánba. A hullámok ma nem voltak épp csendesek, az egyébként tiszta víz zavarosan kavargott. Felmásztam a korlát szélére, és a vizet figyeltem. *Gyerünk, madárka, hol vagy?*

Ott!

Szőke haja egy pillanatig szétterült a felszínen, mielőtt a következő hullám leránthatta volna. Éppen csak képes volt kiáltani.

– Hozz segítséget! – üvöltöttem a tehetetlen idiótára. Az arcára kiülő döbbenet arra utalt, hogy végre felfogta, mit tett.

Kiléptem a semmi fölé; a karommal köröztem, hogy csökkentsem a becsapódás erejét. Mély lélegzet – bevágtam a felszín alá.

Hiába kutattam utána; végül fel kellett buknom lélegzetért. A hullámok a part felé lökdöstek, távolabb a helytől, ahol korábban láttam. A francokat! Nem megyek ki nélküle.

A sós víz marta a szemem. Lemerültem, mélyebbre rúgtam magam. *Ott van!* Elernyedte, a karja mellette lebegett, a haja morbid glóriaként terült szét, szökesége még a vízen át is ragyogott a nap sugaraiban. *Bassza meg!* Nem késtem el! Nem voltam hajlandó elhinni. Kizárt.

Leúsztam mellé, átkaroltam a derekát, és vadul a felszín felé rúgtam magam. Égett a tüdőm. Jégen, korcsolyával, mindenkinél jobb vagyok, de a vízben csak közepes. A közepességet nem tudom valami jól kezelni.

Áttörtük a felszínt. Hanyatt fordultam, a mellkasomra húztam a fejét, és a part felé tempóztam. Átcsapott rajtunk egy hullám, az orrom telement vízzel, de visszaemelkedtem a felszínre, és szorosan tartottam a lányt. Nem lélegzett, de még nem volt túl kék sem.

A lábam belegabalyodott a szoknyájába. Megrántottam a csomót a derekán, hadd oldódjon ki és ússzon el. Még néhány tucat határozott tempó, és a hullámok már nem ellenünk küzdöttek, hanem a part felé kezdtek tolni. Még egy perc. Még egy percig bírja ki.

Durva volt a megkönnyebbülés, amikor a lábam leért a fenékre. A karomba emeltem a lányt, a fejét a vállamra támasztottam. *Még mindig nem lélegzik, a picsába.*

Nekilódultam a sűrű vízen át.

– Haver! Jól van? – kérdezte a seggfej a partról. Szerencséje volt, hogy épp nem akadt szabad kezem.

– Tűnj a fenébe előlem! – dühöngtem, és félretaszítottam. Kiérve a partra letettem a lányt, aztán ellenőriztem a légzését. Semmi.

A mellkasához hajoltam. A szíve ha gyengén is, de még vert.

Ha hinnék Isten létezésében, most hálát adtam volna neki.

Hátraszegtem a fejét, és most először az sem érdekelt, hogy néz ki a nő, akinek a szájára éppen rátapasztani készültem a sajátomat. Befogtam az orrát, lehúztam az állát, aztán ráhajoltam, és lélegeztetni kezdtem. Számoltam a lélegzeteket, majd újra a mellkasára tettem a kezem, a drága szívverést figyelve.

– Gyerünk, madárka!

A másodpercek töredezett örökkévalósággá váltak, mire a lány végre felköhögött, és vizet köpött. Az oldalára gördítettem, hadd köhögje-hányja ki a maradékot. Vékony teste összerándult.

Kifutott belőlem az adrenalin, csak a kimerültség maradt. Nem halt meg. Él. Nem vallottam kudarcot.

Amikor abbahagyta, ismét a hátára gördítettem, és úgy figyeltem a mellkasa emelkedését-süllyedését, mintha bármikor abbamaradhatna. Reszketegen sóhajtott. Ismét fölé hajoltam.

A fenébe, közelről épp olyan tökéletes volt, mint sejtettem. Finom vonások, elnyíló, érzéki ajkak. Már láttam, amikor a parton futottam, de azt gondoltam, olyan lesz, mint egy Monet – távolról szép, közelről zúrös –, mint a lányok többsége manapság. Tévedtem.

Szép volt, és nem mesterséges, *csinált* módon.

– Hé, jól vagy? – kérdeztem.

– Köszönöm – suttozta édes, délies akcentussal. A szeme tágra nyílt a döbbenettől. Nem találtam a szavakat. *Zöld*. A fenébe is, a szeme hatalmas volt, és a legtisztább halványzöld, amit valaha láttam, a szélén erdőzöld csíkkal. A szívem kihagyott, aztán zakatolni kezdett. Végigfuttattam a nyelvpiercingemet a fogaimon, mert most

először nem jutottam szóhoz. Emlékeztettem magam, hogy nem hiszek az első látásra szerelemben. Sem annak az örült hangnak, ami kijelentette a fejemben: *az enyém*.

– Mr. Kalifornia? – kérdezte.

Tessék? Elmosolyodtam.

– Nem egészen. Coloradóból származom. Szerencsére ott is tanítják, hogyan kell szájból szájba lélegeztetni.

Levegőért kapott, feltámaszkodott a könyökére.

– Szájból... Nekem barátom van!

Ne már! Most megsértődött?

– És őt zavarná, hogy megmentettem az életedet?

Pislogott; elnyílt a szája. *Ne is gondoly az ajkára*.

– Ne... nem. Csak nem örülne neki, hogy valaki más a számra nyomta a száját. – Zihálva felült, a szeme elfelhősödött.

Felkaptam a legközelebbi fürdőlepedőt, az sem érdekelt, hogy Mastersé (fogalmam se volt, hogy épp hol van), belecsavartam a lányt, és különös gyengédséggel fogtam meg az állát. *Nem* vagyok gyengéd típus. Egyáltalán nem. Erőfeszítés nélkül szereztem nőket, lefektettem őket, reggel odébbálltam.

– Hát akkor legközelebb majd előre megkérdezem, rendben?

Biccentett, és a mellkasához húzta a térdét.

– Megmentettél.

– Fuldokoltál.

Árnyék vetült ránk. Az idióta lépett mellénk.

– Hé, haver, ez nagyon király volt, hogyan...

Felegyenesedtem, megfordultam, az öklöm az állkapcsába száguldott. Pislogva botorkált hátrafelé, aztán seggre ült a homokon.

– Jól van! – kiáltotta hátra a kisebb csoportba összegyűlt többieknek.

– Bunkó – mormolta a lány, aztán elfintorodott, és a tarkójához nyúlt.

– Jól vagy?

– Azt hiszem, beütöttem a fejem a mólóba – válaszolta.

Félretoltam a kezét és a haját, hogy megvizsgáljam a növekvő duzzanatot.

– Ezt meg kellene nézetni. Hadd vigyelek el a dokihoz, rendben?

Megrázta a fejét, a keze a szíve fölé rebbent.

– Nem, nem kell orvos.

Valami olyasmit motyogott, hogy „a szüleim meg fognak ölni”. Már túl idősnek tűnt hozzá, hogy érdekelje a szülei véleménye, de mézédés déli akcentusát is figyelembe véve lefogadtam volna, hogy régimódi nevelést kapott. Éppen az ellenkezőjét, mint ami nekem jutott, hogy boldoguljak, ahogy tudok.

– Nem akarod felhívni a barátodat?

Erre elhúzta a száját.

– Will nem örülne. Istenem, de hülyeség volt idejönni!

– Kivel jöttél?

– A barátnőmmel, Morgannel, de ő elment jetskizni...

Végignéztünk a parton, de nem láttunk semmit. A lány még jobban összegörnyedt, összement, ha ilyen egyáltalán lehetséges. Már eleve rohadtul kicsi volt, több mint egy fejjel alacsonyabb nálam, de azért kerekded mindenhol, ahol a nőket kereken imádtam. A fenébe, minden része ugyanolyan tökéletes volt, mint az arca.

Köhögött, és a gondolataim ettől visszakoztak a bugyijától. Mi a frász ütött belém? Öt perce majdnem megfulladt.

– Orvosra van szükséged, hogy ellenőrizzen. Túl sok olyan emberről hallottam már, akik órákkal később haltak bele, hogy folyadék került a tüdejükbe.

A mellkasára szorította a kezét; a homloka ráncba szaladt, mintha gondolkodna valamin, végül bólintott.

– Rendben. Elviszem Morgan kulcsait, és elmegyek az ügyeletre. Leesett az állam.

– Nem vezethetsz így. Majd én elviszlek. – Szerettem volna bemutatni valami Jedi elmetrükköt, hogy kimondassam vele a nevét.

– Paisley vagyok – válaszolta. *Bingó.* – És nem ülök be idegenek kocsjába.

Elvigyorodtam.

– A nevem Jagger, és mivel már rátettem a számat a tiédre, aligha vagyunk idegenek. – Erre szépségesen elpirult. Elbűvölő volt.

Elbűvölő? Miért nem írsz mindjárt verseket, vagy mi a szar?

– Gondolom, ha meg akarnál ölni, hagyta volna megfulladni, és nem húztál volna partra. – Ördögi szikra csillogott a szemében. – De azért a beleegyezésem nélkül csókoltál meg.

A pokolba, ez a mosoly gyilkos.

– Paisley – kezdtem, csak hogy érezzem a nevét a nyelvemen –, megígérem, hogy ha megcsókollak, azt észre fogod venni. – Lehergadt a mosolya. Valami láthatatlan dolog suhant át kettőnk között. Megköszörültem a torkom. – Na induljunk a dokihoz!

– Rendben.

Felálltam, és őt is felsegítettem. Szorosan magához húzta a törülközőt.

– Szükségem van a kendőmre.

– Attól tartok, azt le kellett szednem rólad, miközben vonszoltalak kifelé.

– Ó. Értem. – Sóhajtott, de odament a cuccaihoz, és rövidnadrággal meg pólóval takarta el a domborulatait. Igazán kár. Végül felvette a táskáját. – Mehetünk.

Szó nélkül vágunk át a homokon. A nyolcszögű strandzuhanyban lemostuk a lábunkat, aztán a parkoló felé fordultunk.

Kinyitottam neki a Defenderem utasoldali ajtaját. Paisley bedobta a táskáját, aztán az alsó ajkába harapott, és rám nézett.

– Nem tudok beszállni.

Micsoda?

– Márpedig elmész az átkozott dokilhoz!

Erre felnevetett. Azonnal ismét hallani akartam.

– Nem, úgy értem, nem bírok felmászni, hacsak nincs létrád.

– Semmi gond! – Átfogtam a derekát, és felemeltem. – *Ne is gondoldj a szexre! Ne is gondoldj rá!*

Késő.

Bevágtam az ajtót, átsiettem a magam oldalára, és a GPS-en rákerestem a legközelebbi ügyeletre.

– Indulás, Lucy.

– Nevet adtál a kocsidnak?

Elfordítottam a kulcsot. A motor dorombolni kezdett.

– Természetesen. Ő a legmegbízhatóbb nő az életemben.

Lucy volt az anyám utolsó ajándéka, az új felfüggesztéseket pedig én magam vettem magamnak, jutalmul, amiért elhúztam a pokolba.

Öt perccel és egy piros lámpával később oda is értünk. Paisley megadta az adatait, én pedig letelepedtem a váró egyik kényelmetlen, műanyag székére. Indulás előtt legalább felkaptam egy pólót, de az úszónadrágomból még mindig csepegett a víz a linóleumpadlóra, amikor Paisley mellém ült.

– Miért fognak a szüleid megölni?

– Ó, igazából nem lesz gond – vágta rá a börtáskáját babrálva.

– Alkut ajánlok. Nem ismerlek, és te sem ismeresz engem. Néhány percre most összeér az életünk, úgyhogy mi lenne, ha nem

hazudnánk? Ne aggódj a véleményem miatt, csak mondd meg az igazat.

Pír kúszott fel a nyakán az arcáig.

– Csak nagyon féltének. Nem szeretik, ha nem tudják, mire készülök.

– Nem tudják, hogy a parton voltál?

A füle mögé tűrte egy vizes hajtincset, amely a kulcscsontjára hullott.

– Azt hiszik, hogy az új lakásomban csomagolok ki éppen. Nálam van a bankkártyám, úgyhogy ha kifizetem az ellátást, és nem lesz nyoma a biztosításomon, nem is fognak rájönni, igaz? Ez a hazugság jutalma. – Sóhajtott. – Az előadások jövő héten kezdődnek. Jó ötletnek tűnt ellógni egy kicsit. Még nincs házi feladat, és a héten nem is dolgozom, és... á, csak jár a szám. – Kényszeredett mosollyal lesütötte a szemét.

– Én nem bánom. – Basszus. De tényleg nem bántam, ha az ő szájáról volt szó. – Milyen szakra jársz?

– Ki fogsz nevetni – sandított rám. Zöld szeme látványába egészen beleszédültem.

– Nem foglak.

– Találgass! Mi a legunalmasabb szak, amit el tudsz képzelni? Persze nekem az a legizgalmasabb – nézett rám komolyan.

– A víz alatti lábkörömfestés.

Felnevetett. Újra ugyanaz a szó jutott az eszembe. *Elbűvölő.*

– Nem jó. Próbálkozz újra!

– Antigravitációs kosárfonás?

– Ó, reménytelen eset vagy.

Az lehet, de mosolyogsz.

– Akkor mondd meg!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hunyorgott, mintha felmérne, és eldöntené, hogy méltó vagyok-e a titka megismerésére.

– Na jó. Könyvtártudomány.

– Könyvtáros leszel. – A fejemben egymás után jelentek meg a képek, hogy hogyan szorítanám oda a halomba rakott könyvekhez. A francba.

– Látod, szerinted bénaság.

– Hidd el, mi sem áll távolabb a gondolataimtól.

Újra elmosolyodott, ezúttal őszintén. Kerestem a szavakat, hogy mit mondhatnék, amitől nem tűnök bunkónak.

Elővette a telefonját, és beírt egy üzenetet.

– Morgan aggódni fog, ha visszaér a partra, és nem talál ott.

– A barátodat is fel kellene hívnod. Biztos, hogy tudni akarná, mi történt. – A kép, ahogy rátaláltam, az agyamba égett: fehér, ernyed, nem lélegző alak az óceán fenekén.

– Ó, nem. Will nem akarná tudni. Nagyon dühös lenne.

– Dühös, hogy lementél a partra?

A lány keze a mellkasa felé rebkent.

– Hogy lementem a partra, hogy elköltöztem a szüleimtől, hogy már hat hónapja van egy munkám, amiről nem tud... Érdekes beszélgetés lesz, maradjunk ennyiben.

– Mióta vagytok együtt? – *Mi a francért érdekel ez engem?*

– Majdnem egy éve.

– Szerelmes vagy belé?

Felém kapta a fejét, a szemét összehúzta.

– Semmi közöd hozzá.

Ó, a méz alatt tűz rejlik.

– Nos, vagy igen, csak zárkózott vagy, vagy nem, és nem hazudsz túl jól, de azt hittem, most nem hazudunk. Szóval?